

1

Odottamaton tapaaminen

Tuuli leikki kuivuneilla lehdillä, kun Evelina Serpa – rouva Serpa - päätti istuutua penkille, joka tuntui kutsuvan häntä lepäämään.

Puutarhamainen aukio iltapäivän hiljaisuudessa oli rauhallinen.

Minas Gerais¹ lomanviettopaikassa lokakuun toisella viikolla oli vain muutama turisti. Rouva Serpa oli yksi heistä. Hänen avustajansa oli jäänyt lepäämään hotellihuoneeseen.

Tuntien tarvetta olla yksin rouva Serpa oli paennut pois kotielämän hyörinästä.

Hän oli halunnut ajatella asioita uudelleen. Tästä syystä hän piileskeli nyt vihreän puuston alla katsellen kukkivia atsalearivistöjä, jotka ylpeinä kertoivat, että kevät oli saapunut.

Piiloutuminen tiheään kasvillisuuden joukkoon antoi siivet hänen ajatuksilleen...

Perhelääkäri oli suositellut, että hän lepäisi ja keräisi voimia ennen tulevaa leikkaustaan. Samalla, kun hän punnitsi leikkauksen hyötyjä ja riskejä, hän antoi lyhyen elämänsä muistojen kulkea ajatustensa läpi.

Hän oli mennyt naimisiin kuusi vuotta sitten.

Ensin kaikki oli ollut kuin `kultaisella veneellä matkaamista´ sinisillä aalloilla. Oli aviomies ja onnellisuus. Heidän toisella avioliittovuodellaan raskaus, jota he olivat rakkaudella odottaneet, sai alkunsa. Raskauden myötä hänen sairautensa oli kuitenkin ilmennyt. Hänen kehonsa todettiin heikkenevän. Hänen munuaisensa eivät kyenneet kantamaan raskauden kuormitusta, ja hänen sydämensä oli kuin kone, joka puhisi ja pätki. Hänen gynekologinsa oli suositellut hoidollista aborttia, ja pariskunnan valtavasta surusta huolimatta sikiö poistettiin äidillisestä luostaristaan, kuin linnunpoikanen olisi hädetty pesästä.

Siitä lähtien hänen elämästään oli tullut kyynelten polku. Hänen miehensä Caio oli muuttunut kohteliaaksi ystäväksi, jolla ei enää ollut romanttista mielenkiintoa häntä kohtaan. Caio oli helposti antautunut toisen naisen lumoukseen; nuoren naimattoman naisen, jonka älykkyyden ja eloisuuden Evelina pystyi päättelemään niistä lappusista, jotka Caio unohti taskuihinsa. Lappuset olivat täynnä intohimoisia sanoja ja suudelmia naisen punatuista huulista.

Yksinäisyys ja pettymys, joita hän kesti kotona, olivat ehkä ne syyt, jotka päästivät valloilleen rintakehässä aika ajoin tuntuva ylivoimaisen puristuksen. Tuolloin hän tunsu pahoinvointia, sietämätöntä päänsärkyä, kaiken kattavaa kylmyyden tunnetta, polttavaa tunnetta sekä käsissä että

¹ Minas Gerais sijaitsee Brasiliassa. – Kh.

jaloissa ja hänen verenpaineensa kohosi huomattavasti. Tuskan ollessa pahimmillaan hän ajatteli kuolevansa. Pian kohtauksen jälkeen hänen olonsa tosin koheni, mutta hän vaipui samanlaiseen kriittiseen tilaan muutaman päivän kuluttua uudelleen, kun takaiskut hänen aviomiehensä tekemisistä toistuivat.

Hänen energiansa oli heikentynyt, hänen voimansa olivat hiipumassa...

Yli kahden vuoden ajan hän oli kulkenut lääkäriltä lääkärille, spesialistilta toiselle.

Lopulta yksimielinen diagnoosi varmistui. Vain riskialtis leikkaus voisi mahdollisesti palauttaa hänen terveytensä.

Hyvin syvällä sisimmässään jokin kertoi hänelle intuitiivisesti, että tämä fyysinen ongelma oli todellakin hyvin vakava ja voisi mahdollisesti johtaa kuolemaan.

”Kuka todella tietää varmasti?” hän kysyi itseltään.

Hän kuuli sirkuttavat varpuset, joiden sointi antoi taustamusiikin hänen ajatuksilleen, ja hän alkoi arvioida elämänsä toiveita ja pettymyksiä.

Kannattiko hänen todella välttää vaarallista leikkausta vain jatkaakseen sairaan naisen elämää miehen kanssa, joka oli piittaamaton aviollisista lupauksistaan? Eikö olisi viisasta vastaanottaa se apu, jota lääketiede saattaisi tarjota, jotta hän voisi palauttaa terveytensä ja taistella uudesta elämästä, jos hänen aviomiehensä jättäisi hänet kokonaan? Hän oli vain 26-vuotias. Eikö olisi oikein odottaa ilon uusia teitä ajan saatossa? Hän ikävöi isäänsä valtavasti – isää, joka oli kuollut hänen ollessaan vielä hyvin pieni – hänet oli ainoana lapsena kasvattanut rakastava ja huolehtiva äiti, joka oli antanut hänelle ystävällisen ja huolehtivan isäpuolen. Nämä kaksi hänen aviomiehensä lisäksi olivat hänen koko perheensä.

Uppoutuneena auringonlaskun pehmeisiin tuulenvireisiin hän ajatteli kaukana olevia rakkaitaan: aviomiestänsä, äitiään ja isäpuoltaan.

Yhtäkkiä hän muisti kuolleen isänsä ja oman vauvansa, joka oli otettu häneltä pois, ennen kuin se oli syntynyt. Hän oli uskovainen, harjoitti roomalaiskatolista uskoa ja ´elämästä kuoleman jälkeen´ hänellä oli uskontoonsa perustuvia ajatuksia.

Missä mahtoivat hänen isänsä ja lapsensa olla juuri nyt, hän mietiskeli. Jos hän kuolisi sairauteensa, näkisikö hän heidät uudestaan? Jos - niin missä? Eikö ollut kohtuullista ajatella tällaisia asioita, koska ajatus kuolemasta oli koko ajan hänen mielessään?

Evelina oli täysin uppoutunut sisäiseen keskusteluunsa, kun joku ilmestyi hänen eteensä. Tulija oli vanhempi herrasmies, jonka ystävällinen hymy välittömästi herätti Evelinan mielenkiinnon ja uteliaisuuden.

”Rouva Serpa?” mies kysyi kunnioittavasti.

Evelinan hätkähtäessä ja nyökätessä sitten myöntävästi, mies lisäsi:

”Olkaa ystävällinen ja suokaa anteeksi röyhkeyteni, mutta kuulin, että te asutte Sao Paulossa. Minäkin asun siellä. Erittäin odottamattomassa tilanteessa eräs ystäväni kertoi minulle, että teillä ja minulla on sama terveystilanne.”

”Minusta olisi mukavaa kuulla siitä”, sanoi nuori nainen huomioiden miehen hämmennyksen.

Vastauksena naisen ystävälliseen ääneen mies esittäytyi ja sanoi:

”Älkää hätääntykö, rouva Serpa. Olen Ernesto Fantini, palveluksessanne.”

”Hauska tutustua”, sanoi Evelina katsoen ryppyisiin, sairauden kuluttamiin kasvoihin ja sanoi: ”Istukaa lepäämään. Täällä me olemme tällä valtavalla aukiolla, ja vaikuttaa siltä, kuin olisimme ainoat kiinnostuneet sen tarjoamasta virkistävästä ympäristöstä.”

Ystävällisyyden kannustamana Fantini istuutui Evelinan viereen ja jatkoi puhumista johtaen keskustelun yhteisiin kiinnostuksen kohteisiin.

”Hotellimme omistaja ystäväystyi avustajani kanssa. Hänen kauttaan sain selville, että myös te olette menossa vaikeaan leikkaukseen.”

”Myös?”

”Kyllä, koska minä itse olen samassa tilanteessa.”

”Oj?”

”Verenpaineeni heittelee, ja koko kehoni on epätasapainossa. Olen käynyt specialistien luona jo yli kolmen vuoden ajan. Lopulta röntgenkuva paljasti, että minulla on kasvain lisämunuaisissa. Epäilen sen olevan aika vakavaa.”

”Ymmärrän”, vastasi Evelina epäroivästi ja näytti hyvin kalpealta: ”Tiedän täysin, mitä tarkoitate... Teidän ei tarvitse kertoa minulle. Aina säännöllisin välein taidatte tuntea samanlaisia oireita: rintakehänne kiristää, sydämenne hakkaa hullunlailla, päätänne ja vatsaanne särkee, suonet kaulassanne pullistuvat, tunnette sekä kylmyyttä että kuumuutta samanaikaisesti ja kuolema vaikuttaa olevan ovella.”

”Täsmälleen.”

”Sitten hetken aikaa tunnette olonne paremmaksi, mutta huolestuessanne seuraavan kerran, sama tapahtuu uudestaan.”

”Tiedätte, millaista se on.”

”Valitettavasti.”

”Lääkäri kertoi sairauteni nimen minulle monta kertaa. Entä teidän?”

Fantini otti esiin pienen muistikirjan taskustaan ja luki ääneen tarkalleen ne sanat, jotka määrittivät hänen sairautensa.

Rouva Serpa pystyi tuskin kätkemään avuttomuuttaan kuullessaan nuo tieteelliset termit, mutta rauhoituttuaan hän vahvisti:

”Kyllä, aviomieheni puhui lääkäriäni kanssa ja kertoi minulle, että minulla on tuo sairaus.”

Uusi tulokas ymmärsi, kuinka huolestunut Evelina oli, ja yritti humoristisesti:

”No ainakin meillä on sairaus, jolla on sekä harvinainen että kaunis nimi.”

”Mikä ei suinkaan tarkoita sitä, ettemmekö kärsisi jatkuvista ja hirveistä oireista”, Evelina vastasi viehättävästi.

Fantini katseli iltapäivän siniselle taivaalle, aivan kuin olisi halunnut saada keskustelun seuraavalle tasolle. Evelina seurasi hiljaisen tunteikkaana osoittaen, että myös hän tunsu haluavansa nostaa keskustelua kärsimysten yläpuolelle ja että hän oli innokas aprikoimaan ja filosofoimaan.